

La Unió Esportiva Lleida, a vint passes de Primera Divisió

L'última temptació del Lleida

Quan resten vint jornades perquè s'acabi la lliga, el Lleida és capdavanter de la Segona Divisió. És, per tant i juntament amb el Mallorca, un clar aspirant a l'ascens. I per primer cop hi estan d'acord totes les parts implicades. Com fa quaranta-dos anys, l'eufòria regna a la Terra Ferma.

Que tothom estigui d'acord amb l'ascens és un fet sense precedents.

MERCÉ DAUDER

Elx, Hèrcules d'Alacant, Alcoià, Gimnàstic de Tarragona... són equips de ciutats mitjanes que han passat algun cop per Primera Divisió. Ciutats que han tastat la glòria, encara que fos de passada. Encara que després la glòria s'esvaeix amb la mateixa modèstia amb què havia arribat. I gent que s'ha sentit protagonista un cop a la vida, quan el nom de la seva ciutat apareixia a primera plana dels diaris. I records... bons records d'aquelles tardes memorables en què el Barça, l'Atlètic de Bilbao, el Reial Madrid i jugadors mítics els havien visitats. Tardes de pols i festa, quan mudar-se era sinònim de futbol. Històries que encara donen vida a alguna sobretaula. Històries úniques quan fins i tot la derrota era un èxit. Meravellós contrast.

Aquesta eufòria és la que viu avui, cada dia des que el Lleida és capdavanter (a 2l'hora de tancar aquest número de la revista, mancava encara el partit Badajoz-

Lleida) de la Segona Divisió, la capital del Segrià, una població de 112.282 habitants. I sembla que per primer cop tothom hi està d'acord. I tothom vol dir, sobretot, aquelles persones que tenen el poder de decidir alguns futurs. I enguany han decidit, a diferència d'altres anys, que la sort els gronxi fins al final.

A la Terra Ferma tothom hi diu la seva. Són, al cap i a la fi, els protagonistes d'un somni: que el seu equip de futbol pugui a Primera Divisió. Un "luxe" irrenunciable, que ja s'han afanyat a vestir de prosperitat. El 93 serà magre per a un dels territoris més despoblats i deprimits dels Països Catalans, però d'aquesta manera ho seria menys. I fins i tot, potser s'hi aplegarà més gent i tothom hi guanyarà. Seria un positiu a afegir als 50.000 milions que el govern espanyol invertirà a les comarques ponentines, destinats al pantà de Rialb, a la variant de la carretera N-II, al quart pont sobre el Segre al seu pas per la capi-

tal i a les dues últimes fases de la seva canalització.

L'equip va començar l'any amb bon peu guanyant el Castelló per 2-1 el 2 de gener.

HUMILITAT

El Lleida ha començat les dues darreres temporades ben situat a la taula de classificació, però després ha punxat. Alguns reconeixen que jugava per damunt les seves possibilitats. ¿Què passa enguany que no passava els altres anys?

Segons Màrius Duran, president de l'entitat des del 1986, la clau de les bones expectatives actuals són "sobretot, el fet de tenir un col·lectiu de futbolistes que configuren un bon equip i que a més són persones amb molta humilitat i il·lusió".

Per la seva banda, el biscaí Mané, José Manuel Esnal, l'entrenador del Lleida des de fa quatre anys, hi afegeix allò que encara ningú no ha volgut dir: "També hi ha

la disponibilitat del sector que ha d'abonar-ho econòmicament". Un fet sense precedents els últims anys.

En efecte, al Lleida, li va costar molt la transformació en societat anònima esportiva. Primer van haver de negociar amb Madrid la rebaixa del capital social, que a

Mané, Màrius Duran i Miquel Àngel Rubio. MERCÈ DAUDER

la fi va quedar en 127 milions de pessetes. El pas següent fou aconseguir-los. I els aconseguiren gràcies a més de 1.400 accionistes. Així i tot, s'arrossega un deute de prop de cent milions. Aquesta "taca" també es troba en vies de solució. L'Ajuntament, propietari del Camp d'Esports, va aprovar en ple un "contracte-programa de promoció esportiva" amb la UE Lleida, encara sense signar, segons el qual atorga una subvenció anual de 19 milions durant un període de deu anys, a partir del dia 1 de gener, a canvi d'un seguit de requisits relacionats amb la promoció de l'esport a la ciutat. Això i l'aval d'un crèdit per a fer front al deute, són el vist-i-plau de les institucions locals als propòsits d'ascens de categoria. I encara falta saber si la Diputació de Lleida no actuarà de forma similar davant les demandes del club.

La samarreta blava de l'equip porta, des del 20 de setembre de l'any passat, la marca Boya Supermercat, una cadena de supermercats de la qual és propietari Josep M. Boya, vice-president i principal accionista del club, que hi aporta deu milions de patrocini.

DESAFIAR TV3 A 0°

Tot i l'eufòria que hom viu, no s'ha aconseguit d'augmentar la xifra de 2.000 socis. Però cada cop és més la gent que va al Camp d'Esports, amb capacitat per a deu mil espectadors. Mané no es cansa de reclamar la presència del públic, i ha re-

Dies de glòria

Ahores d'ara, són tres els equips dels Països Catalans que figuren a Primera Divisió: el Futbol Club Barcelona, el Reial Club Esportiu Espanyol i el València Futbol Club. I serien quatre si el Reial Club Mallorca no hagués baixat aquesta temporada a Segona Divisió A.

Però al llarg de la història n'hi ha hagut catorze, d'equips, que en un moment o altre, han suat la samarreta a

Primera. Heus ací els deu restants: la UE Lleida, el Club Esportiu Castelló i el Sabadell, que militen a Segona Divisió A; l'Elx —primer classificat de Segona B, Grup 3— i Llevant, Hèrcules d'Alacant, Gimnàstic de Tarragona i l'Alcoià, que també pertanyen a aquest grup; l'Europa, que milita a Tercera Divisió, Grup 5 —corresponent al Principat de Catalunya— i el Condal.

Cal dir també que tant l'Espanyol com el València han passat algun cop per la Segona Divisió. L'únic d'aquests equips que sempre ha romàs en la "divisió d'honor" ha estat el Barça.

Mané assegura que li encantaria de pujar a Primera, però encara que aquesta fita no s'aconsegueixi sap molt bé què té entre mans: "Tenim un equip de Primera Divisió, ho anem demostrant un diumenge i un altre. Anem primers, això vol dir que som un equip de Primera. I ho continuaré pensant al final de la temporada, sigui quin sigui el resultat".

La inèrcia del futbol és sempre pujar. I com més, millor. I el somni de tot equip de Segona és d'arribar a Primera. La majoria dels clubs de Segona Divisió que puguen tornen a baixar l'any següent, i amb l'economia "tocada". Que gasten el que no tenen per estar a l'alçada. I ni així no hi arriben. El més difícil és mantenir-s'hi. Però tothom vol provar-ho.

En aquest cas, també serveix aquella frase que diu que els malsons dels rics són els somnis dels pobres. I a Lleida la glòria crida més glòria.

J. M.

conegut que la temporada anterior va donar cinc o sis punts a l'equip. Es dissipa, així, el desànim del començament de la lliga, quan el carnet de general va passar de setze mil pessetes a trenta-vuit mil —si bé després tornà a baixar a vint-i-quatre mil—. Cal afegir-hi que perdura la pràctica de rebaixar preus i de regalar cinc-centes entrades els dies que Canal 33 transmet el partit.

"Amb aquest fred que fa i amb el partit televisat, al Camp hi anirà sa tia" —remulgava un afeccionat una hora i mitja abans del partit del dia 2 de gener al taulell del Restaurant Ferran, situat al carrer de Morera i Galícia, a prop del "Municipal"—. I tot i que a la ciutat la temperatura era de zero graus, les tres mil persones que hi anaren van bastar a fer que la sensació de buidor s'esvaís.

—Senyor Mané, fa quasi tant de fred com al seu país.

—¿Què dius, home? Aquí en fa més; aquí l'inventaren, el fred.

Una hora abans del partit l'ambient s'escalfa al Bar Camp d'Esports, que regenta l'ex-jugador del Lleida Milanovic i la seva família, situat al costat del Restaurant Ferran. A les sis el camp ja comença a ser un bull de gent. I el partit comença amb un crit unànim: "¡Fora TV3!". Els lleidatans estan descontents amb el comentari de la retransmissió del partit contra el Sabadell del dia 19 de desembre, quan el Lleida va perdre la imbatibilitat (2-0) i va acabar el partit amb vuit jugadors.

Davant la tribuna, al costat de les cabines de premsa, un afeccionat gaudeix d'una tarda de bon futbol, però es mostra una mica escèptic davant tanta il·lusió: "Hi ha molt bon equip, però jo realment crec que no aconseguirem pas de pujar. Hi ha altres aspirants que són forts, i que han estat a Primera Divisió molts cops, com el Mallorca, el Ràcing de Santander, el Betis o el Valladolid. I ara comença la segona tanda i a darrera hora em sembla que hi haurà molts passadissos." Ho repeteix, obsedit, tres o quatre cops al llarg de tot el partit.

LA "FIDEUÀ" DE FERNANDO

A la fi, dos fantàstics gols de Bartolo, que havia estat dubte fins a darrera hora per sobrecàrrega muscular, donen la victòria als locals per un 2-1 definitiu. I la veritat és que la diferència en favor del Lleida hauria pogut ser molt més gran. Però el porter castellonenc, Fernando, tenia una bona tarda. Ei mateix afeccionat n'està sorprès: "Lo porter del Castelló ho

para tot; ja podríem estar a 4-0; la veritat és que aquest xiquet s'ha ben guanyat una fideuà”.

I a la fi tots contents. Benet Gili, president de la penya Els Xuts, la més nombrosa de Lleida i que se sol desplaçar amb l'equip, sobretot, quan no juga massa lluny de casa, ho veia així: “La veritat és que hi ha molt bon equip i enguany sembla que totes les parts implicades estan a favor de l'ascens. I això és bo”.

Miquel Àngel Rubio, conegut per Rubio, el capità de l'equip està força content i creu que “hi ha equip suficient per a estar a Primera Divisió, i això és exactament pel que treballem; i si continuem en aquesta línia jo crec que ho aconseguirem”. Davant la pregunta de com viu al carrer aquest ambient un jugador de l'equip, dibuixa un somriure que fa sobrerres totes les paraules: “Vivim un gran moment de forma i la

Quina lliga, la del 49

Era el dia de Sant Jordi del 1950. Era diumenge i el Lleida es classificava per a la lligueta final d'ascens a Primera Divisió després de guanyar l'Olimpica Orensana per 0-1 en la darrera jornada de la lliga. Gol de Telechea. La UE Lleida quedava en segon lloc de la classificació, darrere el Ràcing de Santander. Aquell dia, els delegats del Saragossa i de l'Sporting de Xixon van assistir al partit. La raó era òbvia, si el Lleida perdia els tocava jugar l'ascens.

I el diumenge 25 de juny el Lleida guanyava per 4-1 el Múrcia, en el darrer partit de la lligueta i aconseguia l'ascens, perquè havia quedat classificat en segon lloc i per segona vegada consecutiva darrere el Ràcing. Joan Prenafeta, aleshores corresponsal –“per conferència”,

l'àrbitre, el senyor Arqué, assenyala el final del partit, és indescriptible l'entusiasme de tots els afeccionats lleidatans, llançant centenars de coets i globus i enarborant tot de pancartes saludant el Lleida com a Primera Divisió.”

“El públic es llança al camp i porta a coll els jugadors i l'entrenador Vidal fins als vestuaris.”

“També obliguen el president del club, senyor Eduard Estadella, a sortir al camp a saludar el públic i, contra el seu desig és dut a coll fins a reunir-se amb els jugadors.”

“I enmig de constants crits i visques a la Unió Esportiva Lleida, que encara se senten pels carrers a l'hora de telefonar, acaba la jornada d'avui que registra per a la història del futbol lleidatà el seu més gran triomf, com és el figurar a Primera Divisió, en unió dels equips de la nostra regió”.

Així, aquella lliga del 50-51, la Unió Esportiva Lleida va figurar entre els equips de Primera Divisió. I encara que, el darrer partit de d'aquella temporada, el va guanyar al seu company d'ascens, el Ràcing de Santander, per 4-2, el Lleida va ser sempre cuer. A la fi, dels trenta partits jugats, n'havia guanyats sis, n'havia empatat un i n'havia perduts vint-i-tres. Havia marcat tretze gols i li n'havien fets cent trenta-quatre. I tenia tretze punts.

I *El Mundo Deportivo* ho explicava, l'endemà, així: “Nota una mica trista, però realment exemplar, en aquesta jornada de tancament, va ser la victòria del Lleida sobre el Santander. Res no podien ja perdre i, menys encara guanyar, els lleidatans en aquest partit; però no volien anar-se'n de la Primera Divisió sense endolcir el paladar dels seus incondicionals amb una victòria sobre un equip de nota, victòria que, al mateix temps, fos ferma promesa de reconquesta. I el Lleida, posant ànima i joc en aquest partit d'acomiadament, va batre clarament el Santander... ¡Que la promesa es faci efectiva a les darreries de la pròxima temporada!”.

Quaranta-dos anys després la promesa anima una ciutat que un any va atreure públic de molts pobles de la comarca i de les comarques veïnes per a veure, una tarda cada dos diumenges, el seu equip a Primera Divisió. Una història que es podria repetir. Escepticismes a banda.

J. M.

El Camp d'Esports és un clam.

MERCÈ DAUDER

gent està molt contenta. Tothom t'atura pel carrer i t'ho comenta. La veritat és que es molt maco i seria fantàstic que enguany pugéssim”.

Si l'equip puja, *Mané*, que fa tres anys que va publicar un llibre sobre futbol, *Apuntes de tàctica y estrategia*, continuarà lligat a l'equip. Si no puja, ja ha avisat que se li acaba una etapa. I hi ha algun equip de primera que li segueix la pista.

Mentrestant, a la Terra Ferma tothom vol el mateix: “El Lleida, a Primera”.

Joan Marí

com s'especificava— d'*El Mundo Deportivo* a la capital de la Terra Ferma començava la crònica amb aquestes paraules d'exaltació: “¡Albixeres que el Lleida ja és Primera Divisió! Sembla aquesta estupenda realitat un somni, quan pensem que l'any passat encara militava a Tercera”. Mai no s'havia vist a la capital una tal expectació.

Rivero, Cala, Pedrín, Tellechea, Giménez, Mòdol, Matamala, Amat, Ramon, Heriz i Fustero eren els jugadors d'aquell mític partit. Però deixem que sigui un altre cop el senyor Prenafeta qui ens conti l'ambient que hom va viure aquella tarda al Camp d'Esports: “Quan